

Vannak ünnepek is

Az elmúlt 25 év alatt a magyar mezőgazdaság egyik legnagyobb jelentőségű szakmai találkozójává vált a mai nevén Alföldi Állattenyésztési és Mezőgazda Napok, amit a hódmezővásárhelyi Hód-Mezőgazda Zrt. szervez, a Magyar Állattenyésztők Szövetsége és tagszervezetei jelentős segítségével. A részvénytársaság és annak állattenyésztési igazgatója, a kiállítás ötletgazdája és igazgatója, Fekete Balázs a tenyésztőszervezetekkel közösen teremtette meg Magyarországon az újkori állatkiállítások kultúráját, és együtt vezették be az állatbírálatokat, a legfejlettebb állattenyésztő országok mintája alapján.

– Majdnem 30 évvel ezelőtt, 1989-ben kezdtünk, kezdhettünk külföldre, külföldi kiállításokra járni. Az akkori vezérigazgató, Egyed Béla és én is elköteleztük állattenyésztőnek tartottuk magunkat, ennek ellenére azt tapasztaltuk, hogy tőlünk nyugatra egy kicsivel másképp: jobban, színvonalasabban végzik ezt a tevékenységet – sőt, a munkájuk eredményeit be is tudják mutatni. Ekkor értettük meg, hogy ez a munka nemcsak a robotot jelenti, hanem ünnepeket és sikert is. A gondolat 3-4 éven keresztül érlelődött bennünk, majd egy év végi, egy szilveszteri mulatságon, amin talán bátorságot merítettünk „valahonnan”, feltettük magunknak a kérdést: mi lenne, ha mi is szerveznénk egy ilyen kiállítást? Mai ésszel felfoghatatlan, hogy mertünk belevágni, hiszen szilvesztertől szeptemberig mindössze 8 hónap állt rendelkezésünkre – kezdte a visszaemlékezést Fekete Balázs.

Az első kiállítás természetesen sokkal kisebb volt a mainál, és komoly meggyőző munka kellett annak érdekében, hogy a tenyésztők elhozzák az állataikat. Mivel akkor még csak három megyének hirdették meg, Fekete Balázs személyesen járta végig Békés, Csongrád és Bács-Kiskun megye komolyabb térszeit, állami gazdaságait, hogy vegyenek részt rajta.

Az első kiállításra elkészült az I. csarnok és az „A” szektor, a mai bemutatótér. De az sem volt még a mai állapotában: az istállóépületen nem volt nádtető, hanem csak nádpalló volt, belül nem volt járda, a látogatók a homokot rúgták, és a mai szőköktas díszternek sem volt burkolata. Az „A” szektorban elért az összes állat: a díszter felőli végén voltak a sertések, szemben, a hátsó oldalon a juhek, jobbra a lovak, a bal oldalon pedig a tejelő marhák.

Évről évre növekedtek. A harmadikra már öt megyéből hívtak kiállítókat, tenyésztőket, azután szép lassan országossá váltak, sőt, most már jó néhány éve külföldről is érkezik állat. Láthatók voltak itt már belga te-

Fekete Balázs: az általános állattenyésztési kultúra elterjesztése mellett a magyar mezőgazdaság fejlődéséhez, teljesítményéhez is hozzájárultunk

nyésztő pietrain kanjai és fehér-kék belga növendék bikák, idén pedig 23 lovat hoznak Csehországból, Szlovákiából és Romániából.

Az idők során a kiállítás a magyar állattenyésztés egyfajta indikátorává vált. Bár minden évben meg tudták tölteni állatokkal a bokszoikat, ez nem ment mindig könnyen. Az éppen aktuális gazdasági környezet vagy állategészségügyi helyzet befolyásolta a kiállítói kedvet.

– Utóbbival legtöbbször nem volt gond, de bizony voltak olyan évek, amikor Európában megjelent a BSE, a kéknyelv-betegség vagy a madárinfluenza. Néha, kis túlzással, mindenki lábzsákban járt, és csak fertőtlenítőszőnyegen keresztül lehetett bejönni a kiállítás területére, állatnak, embernek egyaránt – mesélte Fekete Balázs. Azonban az állategészségügyi hatóság helyi képviselőjének rugalmas hozzáállásának köszönhetően zárlatot sohasem kellett elrendelni, a kiállítás megrendezését nem

akadályozták, csak szigorú intézkedéseket és fokozott figyelmet kértek a rendezőktől.

– Ezt leginkább a szakmában igen csygra tartott Szigeti Sándornak, korábbi Csongrád megyei főállatorvosnak köszönhetjük – mondta el az igazgató. Emlékeztet esetenként említette azt is, amikor, éppen a BSE-félelem idején, a békési Szpiszák Tibor – aki egyébként minden évben ott van állataival a kiállításon – külön felhívta, hogy ne aggodjon, ők biztosan ott lesznek!

– Az ilyen tenyésztői hozzáállás megerősítette bennünk a hitet – emlékezett vissza Fekete Balázs, aki úgy tűnik, sok év távlatából sem felejtette el ezeket az eseteket.

A kiállítás tehát fokozatosan, évről évre fejlődött, bővült és növekedett, az előző évekhez képest mindig alakítottak és javítottak rajta. Azonban ugyanúgy, ahogy az elsőnél is érvényes volt, a növekedéssel sem engedtek a színvonalból. Erre jó példa, hogy az első kiállítás kivételével mindig hívtak külföldi szakembereket a holsteinek bírálatára. Nem azért, mintha a hazai szakemberek nem értenék a dolgukat, hanem hogy ezzel is emeljék az esemény rangját. Ezek a külföldi bírók nemcsak az állatokat dicsérik, hanem a környezetet is színvonalasnak és különlegesnek tartják, elvégre nem sok szabadtéri kiállítás van Európában.

Az állatok magyarországi bírálatára és felkészítése is Hódmezővásárhelyről indult. A '90-es években még pontozás alapján rangsorolták az állatokat, majd itt alkalmazták először az amerikai Dixon professzor által kidolgozott show-bírálati rendszert. Továbbá a második kiállítás előtt – a Holstein-fríz Tenyésztők Egyesületével közösen – Vásárhelyre hívtak két olasz show-trénert. Az ő vezetésükkel egyhetes kurzust tartottak a vajhái telepen a magyar szakembereknek, akik aztán a későbbi kiállításokra is az itt szerzett tudással készültek és készítették fel állataikat.

Nagy feladat a kiállításszervezés, ráadásul az is egy szakma, hangsúlyozza az igazgató arra utalva, hogy mindenki, aki részt vesz benne, a hétköznapi munkát más munkát végez a társaságnál. Autodidakta módon tanulták és lestek el másoktól ötleteket, és ma már elmondhatják: minden kiállítás megszervezése nagy élmény. Azt sem felejt megemlíteni, hogy ők „csak” az eseménynek helyet adó rendezők, a szervezést a MÁSZ-szal és tagszervezeteivel közösen végzik, tehát a siker közös. A magyar tenyésztőknek pedig büszkeséget és szakmai eredményt jelent, ha itt díjat kapnak.